

Recordo, de jovenet, haver vist als voltants de l'antiga administració de la SARFA molta gent que, la vigília de la Festa Major, esperaven els respectius familiars que, feia mesos, no veien.

Abraçades, petons, paraules estroncades per l'emoció.

Es trobaven de nou a casa seva. Després de tant de temps de ser-ne fora, era l'ocasió de comprovar la transformació que anava experimentant el seu poble.

«—Si els vells de l'altre món tornessin, no coneixerien l'Escala», deia en Pere, que no havia vingut des del passat Nadal.

«—No fa falta que siguin els vells de l'altre món —li respon en Joan—. Jo mateix, feia tres anys que em trobava fora i, vols creure que uns trossos dels Riells, ja no els conec? Tot està canviat. Qui ho ha vist i qui ho veu!».

«—És que si t'estiguessis a l'Escala —li deia un altre— ja no et sorprendria tant, perquè vivint el canvi dia a dia et passaria el mateix que a les criatures de casa teva, que no te n'adones que creixen, i en canvi a les altres cases sí».

Nadal era una altra diada en la qual tothom feia mans i mànegues per reunir-se en família.

Recordo que la missa del Gall era un bon escenari per veure cares escalenques que vivien fora i que no es volien deixar perdre l'ocasió de passar les festes nadalenes al costat de la família, fent bo el refrany que diu: «Per Nadal cada ovella al seu corral».

Uns dels absents escalencs que, fa alguns anys, s'haurien tingut com a tals —cosa que ara ni se'n parla— eren els estudiants.

D'això, som alguns els que en podem parlar per haver-ne estat protagonistes de petits. Passàvem mesos llargs fora de casa, sense poder veure les nostres famílies. Als interns, sobretot, els últims dies de cada trimestre, se'ns feien eterns.

Avui dia els estudiants, malgrat estudiar fora, és com si visquessin a casa seva, ja que la majoria dels pocs que estudien com interns, marxen el dilluns i ja tornen el divendres.

No enyoren l'Escala com ho fèiem nosaltres. Quan el cotxe de la SARFA, conduït per en Quintana, en Joan o en Fidel, arribava als giravols de la Font, un nus d'emoció se'ns posava a la gorja.

Érem de nou al nostre poble. Abraçaríem els nostres pares, els nostres germans i els amics. Correríem, una altra vegada, pels carrers i places de l'Escala.

Els dies passaven volant i, sense adonar-nos-en, ens trobàvem una altra vegada fora de l'Escala. I així, ens férem grans.

Records, aquests i molts altres, que ja són llunyans, però que es mantenen vius i revitalitzadors.

A tots, ens en vindran a la memòria en aquesta bonica diada de l'ESCALENC ABSENT. I d'aquests, quedem-nos amb els records agradables que són els nostres millors amics.

RICARD GUANTER